

Gâștele de pe Capitoliu

Ani și ani în șir, poporul Romei vorbește cu mândrie despre lupoaica ce i-a alăptat pe Romulus și Remus, despre troianul Eneas și despre zeița Venus cea cu gât trandafiriu și părul parfumat cu ambrozie... Ei se mândresc cu orașul lor, cu podul Sublicius întins peste Tibru, cu portul Ostia de pe țărmul mării și cu Republica¹⁵ lor, guvernată de capii marilor familii.

¹⁵ Începând cu anul 509 î.H., nu mai există rege la Roma, care a devenit republică.

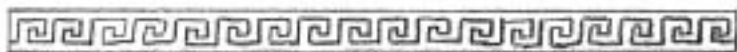
Dar, vai! de ceva timp încoace, romanii, la fel ca toate celelalte popoare din vecinătate, sunt ne-

liniștiți. Ei tremură la gândul că galiile sălbatici, despre care se vorbește atât de mult, ar putea să ajungă până la frumoasa lor cetate și s-o jefuiască! Acești gali, care au îndrăzneala să-și zică fii ai lui Galates, cel născut din iubirea unei prințese din Gallia și a eroului Hercule, el însuși fiul lui Iupiter, atotputernicul zeu al Luminii și al Cerului senin, stăpânul Ploii, Fulgerului și al Trăsnetelor!

În anul 390 î.H., acești luptători de temut, urmași ai lui Iupiter ori nu, conduși de Brennus, o cumplită

căpetenie războinică, părăsesc pădurile lor întunecoase pentru a cuceri noi pământuri. Ei pradă tot ce le iese în cale, pârjolesc, omoară, măcelăresc.

Foarte repede, galii ajung la porțile Romei.

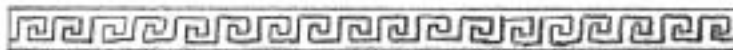
Cuprinși de spaimă, mulți romani fug să se ascundă la țară. Alții se adăpostesc în cetățuia de pe Capitoliu împreună cu ostașii, care adună în pripă arme și provizii.

În timpul acesta, doar la o azvârlitură de băț, galii își așază tabăra pe malul Tibrului.

Deoarece iscoadele lor au găsit porțile Romei deschise vreaște, zidurile fără apărare, străzile pustii și casele cufundate în tăcere, Brennus se teme de vreo capcană.

În cele din urmă, războinicii gali intră în oraș, un oraș pustiu. Ei jefuiesc casele, își încarcă de-a valma prada în care, sfarmă și ard ceea ce nu pot lua cu ei.

Deodată, zărind pe culmea Capitoliului străji romane, cu lăncile în mâini, ei pornesc la asaltul cetățuiei.

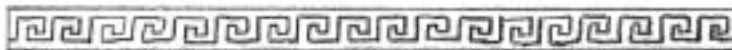
Scoțând strigăte puternice, ei încearcă să spargă porțile, să se cațare pe ziduri. În zadar. O ploaie de pietre și de săgeți îi împiedică să se apropie. Atunci, lăsându-se păgubași de cetate, dar ducând deja cu ei o pradă uriașă, atacatorii părăsesc orașul în flăcări.

A doua zi, în timp ce Roma arde încă, Brennus își rânduiește oștirile în jurul Capitoliului și pornește asaltul.

Ostașii lui se bat cu îndârjire prin norii de praf și de fum. Unii se prăbușesc la pământ, loviți de pietrele și săgețile aruncate de pe zidurile cetății. Alții continuă să înainteze.

Pierderile sunt grele și situația galilor se înrăutățește.

Dându-și seama că nu va lua nicicând această cetățuie cu forța, înțeleptul Brennus poruncește retragerea. El hotărăște să-i păcălească, să-i ia prin surprindere pe romani, pentru a-și atinge scopul... Și va aștepta oricât va fi nevoie, dar va ieși învingător.

Zilele trec, una după alta.

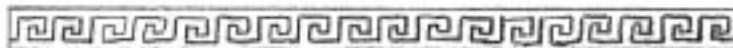
Galii asediază de mult timp Capitoliul, dar romanii le țin piept în continuare.

În sfârșit, într-o noapte cețoasă, Brennus îl trimite pe unul dintre războinicii săi să cerceteze cu grijă locurile, să caute cea mai bună cale pentru a ataca cetatea, să vadă unde sunt plasate străjile romane...

La întoarcerea lui în tabără, datorită celor aflate de el, galii trec la acțiune. Ei se îndreaptă în tăcere spre Capitoliu.

Curând, ei urcă povârnișul colinei pe care se înalță cetățuia. Fără vreun cuvânt, fără cel mai mic zgomot, ei transmit din mână în mână armele în locurile mai anevoioase, se aburcă unul pe altul, când împingându-se, când trăgându-se de mâini, după cum o cere natura terenului. Mișcându-se târâș, ca să nu fie observați, ei înaintează tot mai departe...

După multe eforturi, galii ajung la zidurile Capitoliului.

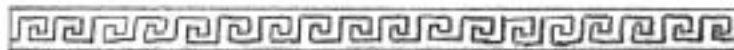

Totul se întâmplă într-o liniște atât de adâncă, încât nici străjile romane, nici câinii lor, de obicei foarte atenți la zgomote, nu-i aud.

În cetate, toată lumea doarme. Dar iată găștele divine consacrate zeiței Iunona, care trăiesc pe Capitoliu, nu se lasă luate prin surprindere.

Simțind că se întâmplă ceva neobișnuit, găștele ascultă liniștea nopții. Se rostogolește o piatră, apoi alta... O crenguță trosnește... O răsuflare găfâită este adusă de vânt... Ele se agită în toate părțile, gâgâie, bat din aripi.

Trezit pe neașteptate de zgomotul păsărilor, ostașul roman Marcus Manlius pune mâna pe sabia și pe scutul său. El aleargă până la zid, strigând ca să-i pună în gardă pe camarazii săi adormiți. Ce grozăvie! Un gal a ajuns deja sus. Cu o lovitură de scut, Manlius îl răpune și îi face vânt peste zid. Dușmanul se prăbușește, luându-i cu el în căderea sa pe cei care îl urmează. Înnebuniți de spaimă, galii își lasă armele, ca să se agațe mai bine de stânci cu mâinile și cu picioarele. Ei lunecă, se ridică iar și o rup de fugă sub ploaia de pietre,

sulițe și săgeți aruncate de pe creasta zidurilor de romanii care s-au alăturat lui Manlius.

Pentru moment, Capitoliul este salvat!

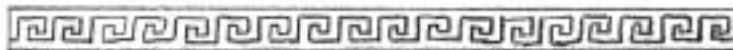
În ciuda insuficienței proviziilor în cetatea rămasă sub asediu, Manlius primește o dublă rație de grâu pentru fapta sa eroică.

Cât despre găștele sacre care au dat alarma, ele au parte de cinstiri și de hrană așa cum o merită.

Iunona, marea zeiță, nu este uitată și i se aduc mulțumiri prin rugăciuni și ofrande.

Totuși, nu există cu adevărat nici învingători, nici învinși și, în amândouă taberele, situația devine foarte grea.

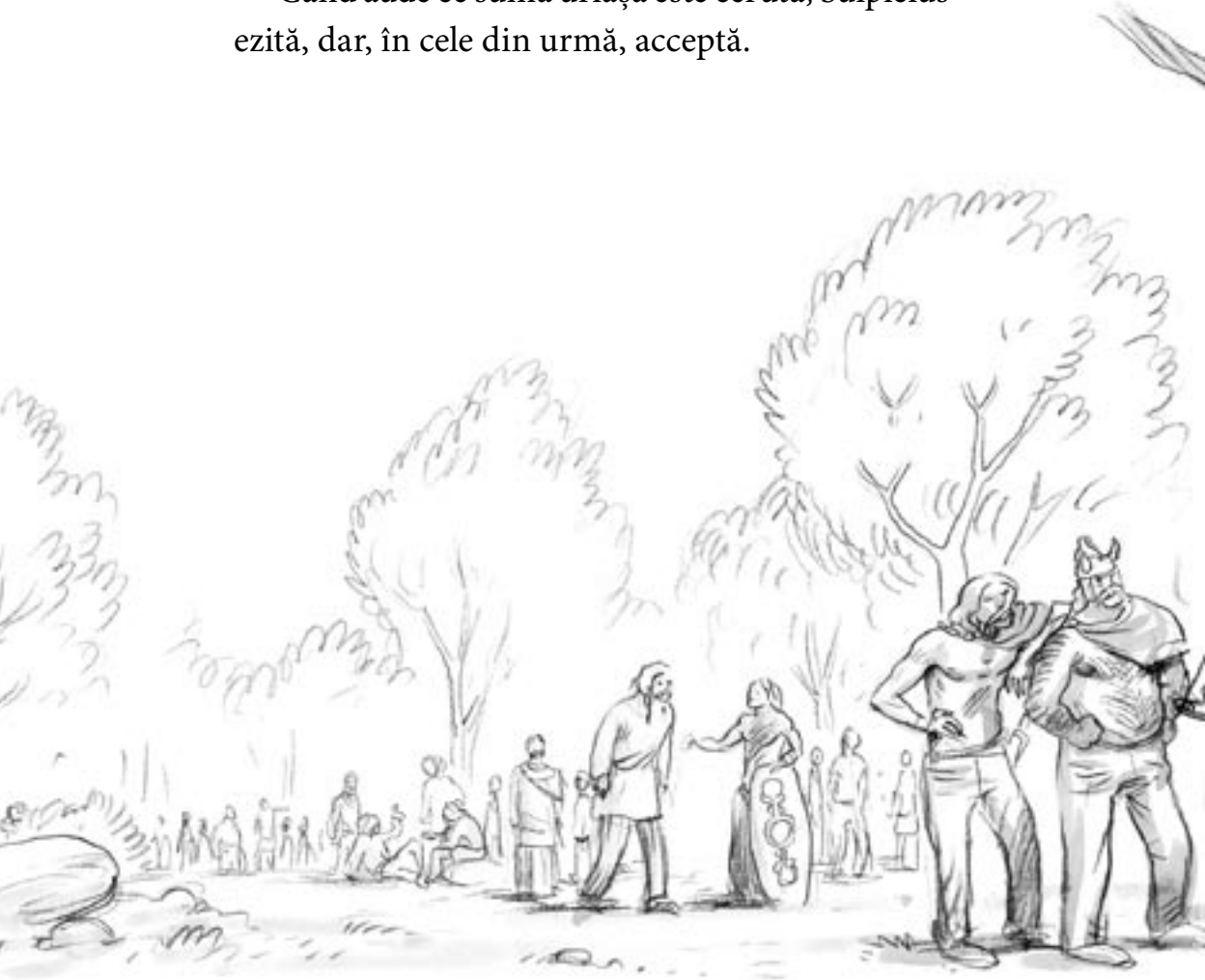
Ținându-și mereu tabăra la porțile Romei, galii nu mai găsesc destulă hrană în ținutul pustiit de război. Brennus se grăbește să încheie asediul, pe când romanii, închiși în cetățuie, nu mai au provizii. Ei îndură foame. Unii, ajunși la capătul puterilor, visează să mănânce găștele sacre! Atunci, ei îi dau conducătorului lor, Sulpicius, sarcina să ducă tratative cu asediatorii. Discuțiile se încheie

repede. Deoarece Capitoliul se află într-o situație fără ieșire, galii, care sunt stăpâni pe situație, se poartă aspru cu cei învinși.

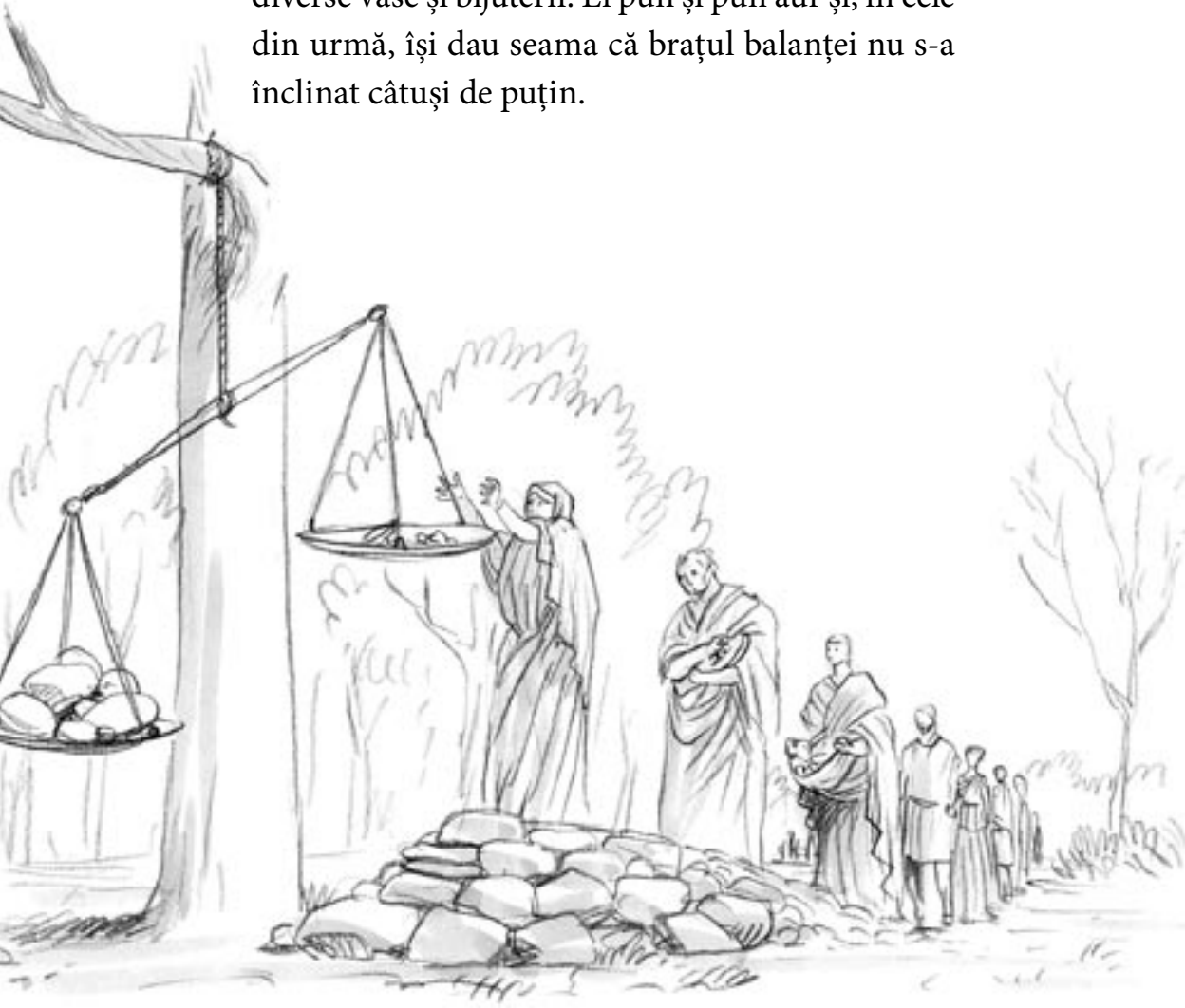
– În schimbul libertății voastre, eu vreau o răscumpărare de o mie de livre de aur, cere Brennus. După ce veți plăti, voi ridica asediul și voi pleca împreună cu oștirile mele.

Când aude ce sumă uriașă este cerută, Sulpicius ezită, dar, în cele din urmă, acceptă.

În ziua stabilită pentru plată, galii instalează un cântar gigantic pe o câmpie de pe malul Tibrului și pun greutatea pe unul dintre talerele lui.

Istoviți, înfometăți, romanii de pe Capitoliu sosesc aproape îndată. Ei aduc tot aurul pe care îl au și îl pun pe celălalt taler al balanței. Iată că s-a făcut deja o grămadă uriașă de lingouri și cupe, de diverse vase și bijuterii. Ei pun și aur și, în cele din urmă, își dau seama că brațul balanței nu s-a înclinat câtuși de puțin.

– Pentru numele lui Iupiter! Nu e cinstit, strigă Sulpicius, furios. Vă folosiți de greutatea false ca să cântăriți aurul pentru răscumpărare! Cu ce drept faceți acest lucru?

– **Vai de cei învinși! răspunde cu dispreț căpetenia galilor cu plete lungi.**

Zicând acestea, Brennus își scoate din teacă sabia sa grea de fier și o aruncă pe cântar, deasupra greutăților, sub privirile revoltate ale romanilor.

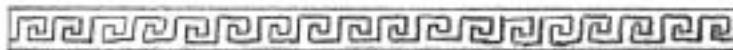
Așadar, răscumpărarea va fi și mai mare! Pe câmpia de pe malul Tibrului, cântăritul continuă într-o liniște mormântală.

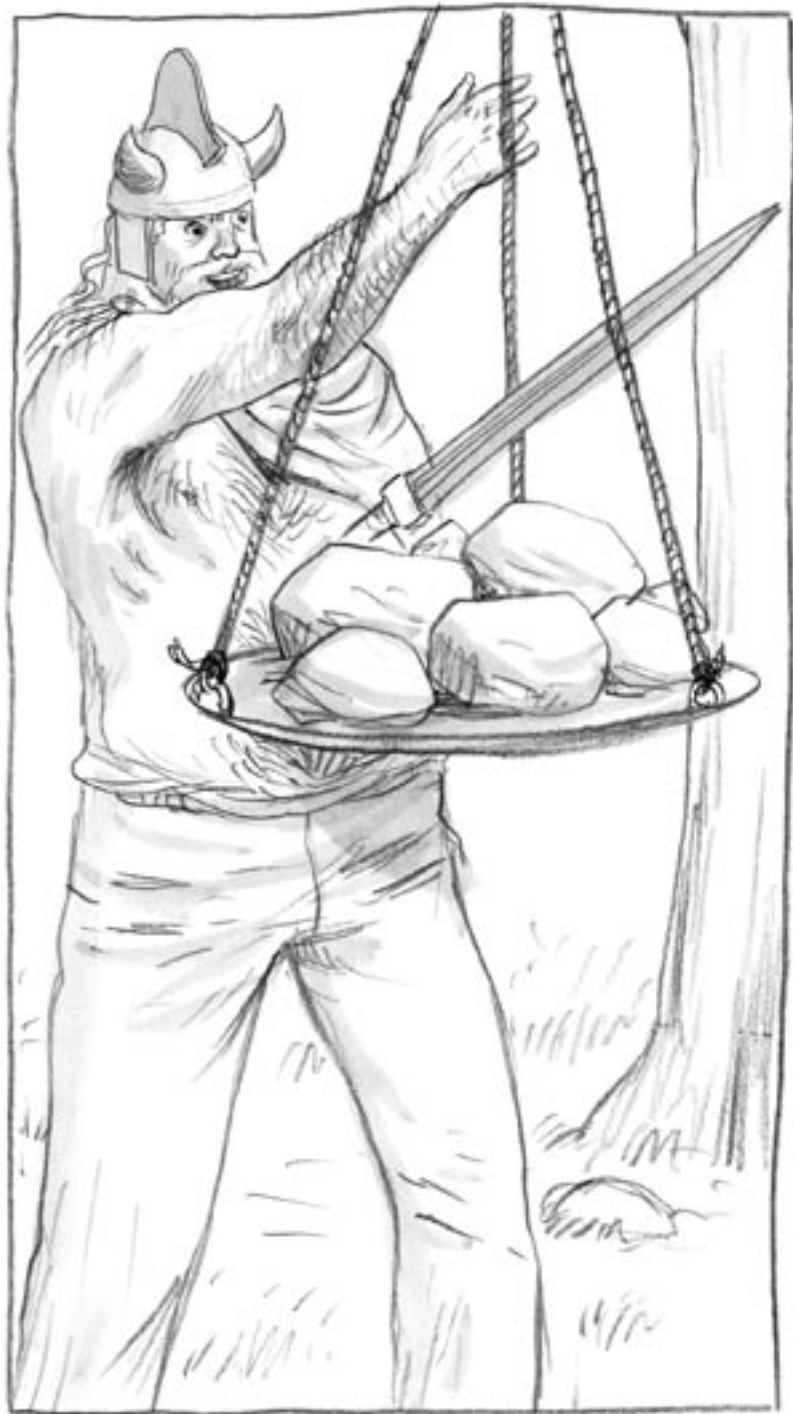
Romanii mai aduc aur și îl pun pe talerul balanței... Cumpăna balanței nici măcar nu se mișcă din loc. Sulpicius nu mai zice nimic.

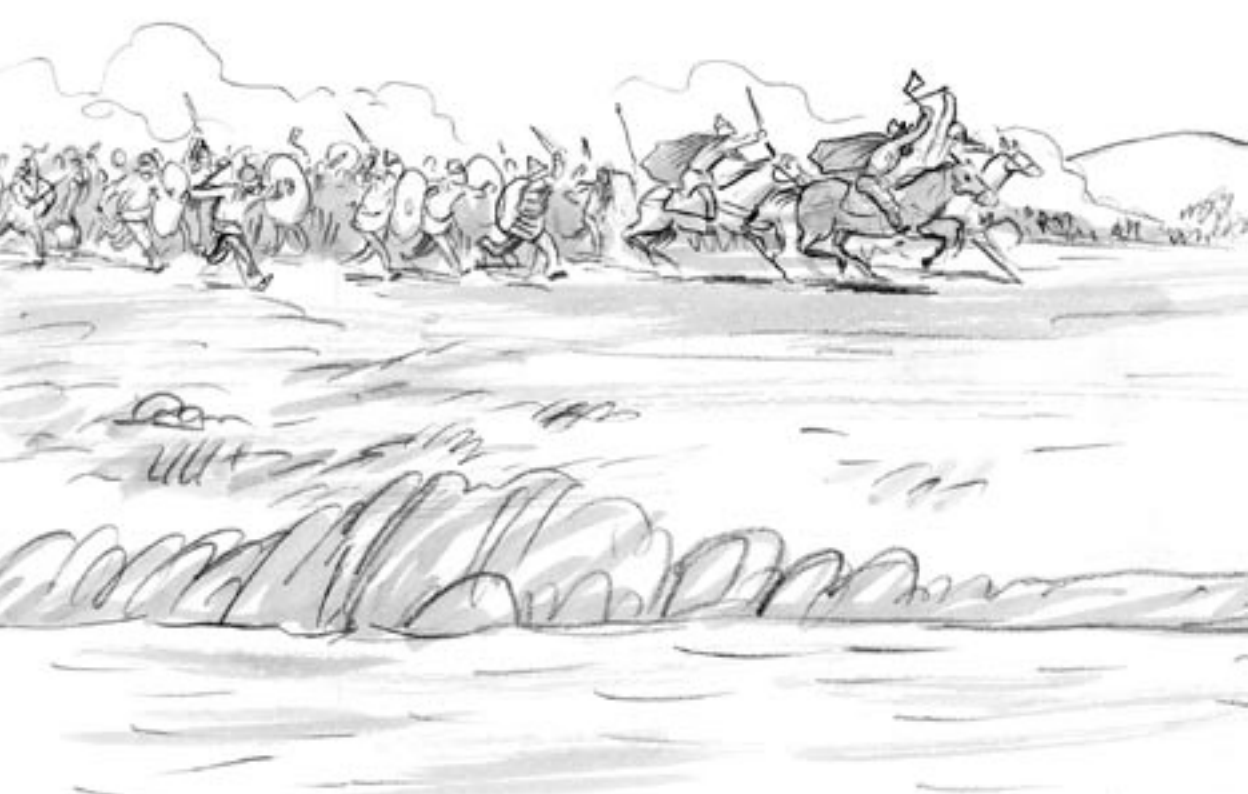
– O armată romană se apropie de Roma! strigă deodată una dintre străjile galilor.

Unii se bucură, ceilalți se pregătesc de luptă.

În scurt timp, în rânduri strânse, la adăpostul scuturilor și cu lăncile în cumpănire, ostașii ro-

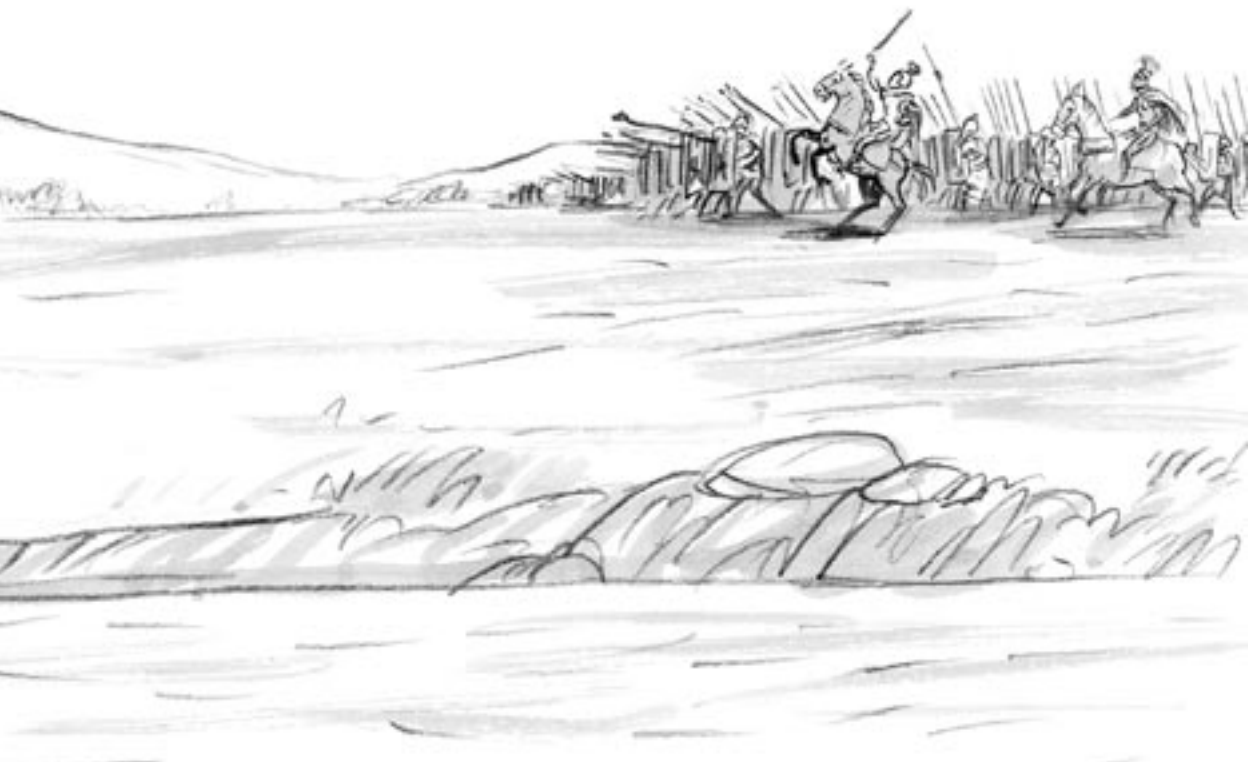

mani veniți în ajutorul celor asediați se năpustesc asupra războinicilor gali, care le ies în întâmpinare cu săbiile în mâini.

Bătălia e cumplită. Ore în șir, ostașii din cele două tabere se bat, plini de curaj, până când romanii obțin victoria...

Furios din cauza acestei înfrângeri neprevăzute, Brennus preferă s-o ia la sănătoasa cu oamenii care i-au mai rămas și cu prada sa bogată.

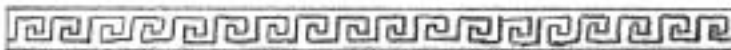

Asegiul Capitoliului este ridicat și Roma este definitiv salvată!

Când s-a restabilit liniștea, generalul roman Marcus Furius Camillus, care și-a condus atât de bine oștirile la bătălie, îi răsplătește pe vitejii săi luptători chiar pe câmpul de luptă.

Apoi, el îi aduce ofrande lui Marte, zeul războiului, și se întoarce la Roma cu ostașii săi. Ei descoperă un oraș pârjolit, cu pereții prăbușiți, cu scheletele caselor afumate, cu mormane de că-

rămizi îngrămădite pe străzi... Cu toată fericirea datorată victoriei, jalea lor e atât de mare, încât îi podidesc lacrimile.

– Mai merită oare să reconstruim această cetate? se tânguiesc ei.

– Mai mult curaj, îi sfătuiește Camillus. Ați salvat oare Roma pentru a o părăsi? Nu, fără îndoială! Să nu mai pierdem timpul! Să reconstruim orașul, împreună cu zidurile, templele, casele și palatele lui.

Energia generalului, supranumit „Noul Romulus”, le redă tuturor încrederea.

Atunci, ștergându-și lacrimile, romanii și cei care i-au salvat se pun pe treabă.

